

Казки для хлопчиків

Дівчина, записана злому

ДІВЧИНА, ЗАПИСАНА ЗЛОМУ

Був собі мельник і мав іно їдну дочку, і він завше був у млині, та й знав сі — дух святий при хаті — з сатаною. Той сатана ему казав, жи б він ему щось записав, той мельник. А мельник каже: — Я тобі запишу коня. Він каже: — Я коня не хочу. — Я тобі запишу корову. — Я й корови не хочу. — Запиши мені, — каже, — свою дочку! Він узяв і записав її. Мав їдну і тую записав. — Приведи мені, — каже, — її серед ночі до млина. Він зара, той мельник, першої ночі післав ту свою дочку до млина. — Бігай, — каже, — подивісі до млина, що там робить сі уночі! Так до дочки каже. Але вона, перед тим як піти, узяла та умиласі уночі і стала говорити Отченаш собі дорогою. І прийшла вона до млина, і сатана не міг її як узяти., Мельник знов її післав на другу ніч, але вже не дав її в хаті умитисі, каже: — Йди так, невмивана, а я йду по воду, потім сі умиєш. А вона взяла та й дощівкою на дворі умила сі і пішла до млина допіру. І сатана її знов не міг як узяти. От мельник її сказав ще й на третю ніч іти. Взяв її випровадив з хати, жи б вона уже не умила сі. Але вона вийшла на дорогу та й там у фосі в калюжі знов умила сі і той сатана її не міг жадним правом узяти. Допіру мельник каже до сатани: — Я поїду до ліса по дрова та й покину її у лісі, то тоді уже собі возьмеш безпечно... Він поїхав до ліса, нарубав фіру дров і став ув'язувати фіру. Перекинув мотузком та й каже до дочки: — Бігай, злапай за мотузок там і тримай. І вона злапала за мотузок, стала притримувати, а він взяв сокирою і відтяв їй три пальці на правій руці. Вона стала кричати, мельник добув з кишені хустину, але замість того, що мав зав'язати її руку, то взяв, зав'язав нею очі, а сам забравсі, поїхав додому, покинувши її у лісі. Але вона узяла, двома пальцями зробила хрест з крові на лобі і на животі, і сатана знов її не міг узяти. Бідна дівчина знайшла дупло у лісі, залізла у те дупло і там сиділа. Ади раз було полювання, і графів син прийшов до теї липи і її зуvidів. Вона була дуже файна. Він взяв бричку та й привіз додому. Прожили вони щось мало не рік з нею. Але сталося так, з его дід умер і він мусів виїхати на похорон, а дівчину зіставив своїм батькам, казавши їм: — Нехай вона буде, поки я не приїду назад. А вона була в тяжи від него. На четвертий день, як він виїхав, вона привела хлопця, той хлопець мав на лобі місяць, а на животі зорю. І старому графові то сі дуже подобало, та й він написав листа зара до свого сина, щоб він приїхав, та й післав хлопа з листом до него. А того хлопа в дорозі захопила ніч і він вступив до коршми переночувати. А там якраз сидів той самий мельник, що свою дочку сатані хотів віддати. Він став сі того чоловіка питати, що йшов з листом: — Де ви йдете? Він ему розказав, як то стало сі, що таку й таку дівку найшов у лісі графський син, уже буде рік, але він саме виїхав до свого діда на похорон, а та дівка привела хлопця, що має з лобі місяць, а на животі зорю, і старий граф написав листа до свого сина, а я йду з тим листом. Та й мельник каже: — От, як маєте у коршмі ночувати, то йдіт до мене до хати та й переночуйте. Взяв того хлопа і привів до свої хати, дав добре повечеряти і постелив ему: — Лягайте спати! Але як позасипляли всі у хаті, той мельник засвітив, взяв листа потихеньку, перечитав кинув у п'єц, а сам написав по своєму: "Вродила сі, але не знати, що привела: чи kota, чи барана". Листа запечатав і упхнув ему у кишеню назад потихеньку. На другий день хлоп устав, а мельник каже до него: — Як будете йти назад, то уступіть знов, переночуйте у мене, вечерати вам не буду жалував дати. Хлоп каже: — От як маю де ходити, то уже, як ми по знакомості, то я знов прийду сюди на ніч. Приніс він того листа до графого сина, той перечитав та й дуже засмутивсі і відписав назад зара: — Що вродило сі, то вродило сі — нехай буди, поки я не приїду. І забравсі хлоп, йде назад. Прийшов він назад до того самого мельника на ніч. Дав той мельник знов ему повечеряти, постелив і полягали спати. Але той хлоп заснув твердо мельник знов засвітив, потихеньку ему лист узяв, кинув у п'єц, а написав свого і кишеню назад всадив. У тому листі було: "Як я приїду, щоб я її не застав, аби-сти її назад там завезли, звідки я її привіз". Допіру хлоп устав знов врано, іде назад до свого пана. Приносить ему той лист. Як граф перечитав, зара взяв коні, запряг бричку і завіз її назад до того самого дупла та й кинув. Вона собі

улізла у дупло зі своїм хлопцем і так собі жили у тім дуплі. А як графський син приїхав додому, став зара питатисі, де вона є. А батько каже: — Як ти написав до мене, так я й зробив — відвіз її назад там. Графський син сказав, що то неправда, і тоді вони вияснили оден другому, як той писав, а як той писав. Тоді молодий граф запряг коней і поїхав по неї до лісу до того дупла — а вона сидить там і плаче. Тоді він узяв її на руки, заніс у карету і привіз назад додому. Вони ся побрали і довго ще жили щасливо.

 Записано Осипом Роздольським у с.Берлин (сучасної Львівської обл.), Василя Харчишина в грудні 1894 р. Стиль запису збережено.